



Magtárlap

20050804

csütörtök

8.szám

DINNYÉS

Dinnyés József már megszokott arc a Művészetek Völgyében. Színte minden este fellép a református templomban és a Civil Völgyben is szerepelt már. Ma ismét a dörögdi református templomban lépett fel.

Ha valakinek eszébe jut egy templom, általában nagy belső teret lát maga előtt rengeteg paddal és egy pulpituussal. Kb. én is így indultam neki az új kalandomnak, de szomorúan vettem tudomásul, hogy már a bejárati ajtófélfát is megfejteltem. Valahogy sikerült benyomóitanom magam az egyik padra, de pont úgy fűtem csak be, hogy más érdemi mozgást a lábammal képtelen lettem volna végezni.

Az előadás nem rögtön koncerttel kezdődött. Dinnyés József röviden elmondta az életútját, tájékoztatott a hanghordozóiról és emlékeztetett a műsor utáni árverésre. Mindezek mellett kiderült, hogy Presser Gábor tartozik neki egy dallal, és hogy az Omegából azért rúgták ki, mert

a Kóbor mellett túl kövérnek látszott.

Már az elején látszott, hogy Dinnyés úr nem nagyon csípte az államszocializmust. Most se nagyon. Már az első dalaiból kitudt, hogy bizony hadikábon állt a rendszerrel, és ezt csak alátámasztotta az a rengeteg történet, amit mesélt két szám között. Azt le lehetett szűzni, hogy a dalai kilencven százalékát cenzúrázták. Megesett, hogy egy húszsoros számát kétsorosra karesúsították.

Visszont negatívabb tapasztalat is ért engem. Egy-két dalnál érezhető volt a létszámokkal szemben tanúsított, néhol cinikus és szurkálódó hozzáállása. Ennek ellenére nemegyszer volt rá példa, hogy vele együtt énekeltek a nézők, akik között tizenéves fiatalok is voltak. Amúgy az egész koncert eléggé „emberközel” volt, végig tartotta a kontaktust a nézőkkel, illetve a csak bekukkantó vagy elsiető vendégekkel.

A végén sor került az „aukcióra”, ahol a CD-ire lehetett licitálni. Az összes elkelt és így ők bármikor meghallgathatják az est legelgondolkodtatóbb négy sorát.

„Jézus kezébe szöveget vertél, Dózsa húsából ebédeltél, Hitler szavára meneteltél, de nemet mondani soha sem mertél.”

ELBESZÉLÉS

Ma a pulán a Faluházban egy szuper gyerekműsort néztem meg. Utam ide is kalandos volt, mert az eső mindent elmosott... Nézők is alig voltak, igaz, jóval az előadás kezdete előtt érkeztem, de az idő múlásával se lettek sokkal többen. A mesemondó Vukosavljev Iván volt, vele beszélgettem egy kicsit.

– Honnan jött az ötlet, hogy egy ilyen nem mindennapi színielőadásban mutassák be ezt a művet?

– Amikor főiskolára jártam, kaptunk egy ehhez nagyon hasonló feladatot, hogy meséljünk el egy művet úgy, hogy mi vagyunk benne az összes szereplő. Ezt az alapsémát kicsit még jobban átgondolva, „feltuningolva”, született meg az elképzelés, hogy elő lehetne adni egy ilyen darabot itt a Művészetek Völgyében.

– Kiknek készült ez a fajta Kis herceg és kiknek tudja ajánlani?

– Elsősorban gyermekeknek – mivel én nagyon szeretem őket –, de felnőtteknek is szóló ez a mese. Egyedülálló, mert kevés olyan csodálatos mű van, ami ennek a két

korosztálynak együttesen szól. Én nektek, gimnazistáknak, illetve felnőtteknek ajánlom leginkább, de természetesen bárki megnézheti.

– *Hogyan kezdődik a történet?*

– Története úgy indul, mint minden egyes kiváló Saint-Exupéry-regény, egy repülőkalanddal, de ezúttal a bonyodalom nem a valóságban, hanem a hatalmas költői képzelet világában folytatódik. Egy kisfiú jelenik meg a szerencsétlenül járt, szomorú pilóta mellett a Szahara nagy magányában, egy kisfiú egy másik bolygóról. S vele együtt feltündököl egy másik szép világ is, melynek embersége, tisztasága és rendkívüli szépsége sajnos már csak a költészet véget nem érő világából való.

– *Zárásként már csak azt szeretném megkérdezni, hogy ez a műfaj mennyire jött be a közönségnek? Itt úgy tapasztaltam, hogy sikere volt az előadásodnak.*

– Igen, sikere volt. Ez nagyban köszönhető Bakos Árpád barátomnak, aki fantasztikus zenével színesítette ezt a kis előadást.





APOKALIPSZIS

Lelepleződés. Mindennek és mindenkinek. Az igazi vég. De mikor jön el? És miért? Bűnhődnünk kell mindenért, amit egész életünk során elkövetünk? Rémisztó... döbbenetes... halálos... végzetes...

Zuhog az eső. Kialszanak a fények. A vetítógép elindul. Megkezdődik valami. Valami, amit személyesen kell átélni ahhoz, hogy hatása legyen. Hogy elgondolkoztasson. Én és még nagyon sok ember szembesült a mai estén azzal, ami egyszer eljön. Aminek el kell jönnie. A látószögem lecsökkent a méterszer méteres vetítősávonra, és figyeltem, hallgattam, és mélyen legbelül annyira megborzongtam, mint még soha életemben. Ez rosszabb minden horrorfilmnél, minden halálos csöndnél, minden ember által megélt kínos pillanattól. Rosszabb a haláltudatnál. Pedig csak egy prófécia, amit ha akarunk, nem is veszünk figyelembe. De nem tehetjük meg. A mai rohanó világunkban, ahol annyi járvány pusztít, annyi háború tombol, annyi éhező ember próbálja túlélni a megpróbáltatásokat, ott egyszerre mindennek vége. Ezért harcolunk? Ezért kelünk fel minden egyes nap, hogy valamit tegyünk másokért, magunkért, esetleg a világért?! Azért, hogy saját magunkat taszít-

suk egyre jobban a mélybe, ahonnan soha nem lesz kiút.

Kavarogtak bennem a gondolatok, ahogy a vetítón peregtek a képek, a vészjósló jövőről, amit talán még én is megélhetek. Mi is megélhetünk. De nem tudjuk, mikor. És ez a legszörnyűbb benne. A bizonytalanság. Ezzel kezdődött minden. Az ember elvesztve bizalmát az Úrban, bűnbe esett, vétkezett, majd ahelyett, hogy a lehetőséggel élve bevallotta volna tettét, hazudott. Így kárhozott el az emberiség a bizalmatlanság örvényében, és kavarog a mai napig azon a lefolyón, aminek dugóját ő maga húzta ki. És most jajgat, panaszkodik és remél. Mert mindenki csak akkor remél, amikor már késő. Késő a megbánásnak, a bűnhődésnek, a gondolatok összerendezésének a fejünkben...

Azt mondják, a remény hal meg utoljára. De mi lesz, ha tényleg kialszik a fogalomnak is a szikrája, ami ott lobog minden emberi szívben? Mi lesz akkor, amikor már nem lesz mibe kapaszkodni? Nem lesz kihez fohászolni. Akkor jön el mindenki számára a „leleplezés”, hogy miért is került ebbe az áldatlan állapotba? Akkor minden „miért”-re megkapjuk a választ. De már tényleg késő lesz. Mert eljön az Apokalipszis végzetes órája.



Könyvek Háza

A Művészetek Völgye nagyon sokszínű. Rengeteg kulturális program van. Aki érdeklődik az irodalom iránt, annak ajánlom, hogy látogasson el a kapolcsi Csigaházba. Itt minden megtalálható, mi szem-szájnak ingere.

A Csigaházban működik egy Könyvmutatvány elnevezésű programsorozat, melynek keretein belül korunk legizgalmasabb, legérdekesebb könyveivel ismerkedhetünk meg. Sokszor maguk az írók beszélnek könyveikről, de gyakran hallgathatunk végig izgalmas elemzéseket mű. Maga a „ház” egy nagyon hangulatos, kicsiny könyvesbolt, amely felelteti velünk napjaink globalizálódó világát, amelyben már a könyvek se a régiek. Igaz, minden plázában vehetünk könyveket, de ezekben a nagy könyvesboltokban, mint például a Libri vagy az Alexandria, nagyon személytelenné vált a vásárlás. Azokban a boltokban senkit nem érdekel az ember, csak az, hogy mennyi könyvet vesz. Persze kétségkívül nagyobb a választék, de az igazi könyvritkaságok nem találhatóak meg. Ennek tökéletes ellentéte a Csigaház könyvesboltja. Itt is rengeteg könyv található meg, de csak két eladó van, akik szívélyesen üdvözlik az arra járókat, és figyelik, hogy iránt

érdeklődik, és szívesen segítenek, nem pedig unott arccal, kelletlenül nézik a számítógépben, van-e a keresett könyv raktáron vagy nincs. Itt különleges és ritka könyvek is fellelhetők, nagyon baráti áron. És a hangulat nagyon barátságos, családias. Jó időben a ház előtt elhelyezett könyvespolcok is roskadásig vannak könyvekkel. Ezt azért volt fontos elmondanom, mert sokan azt gondolják, hogy az ilyen kicsiny könyvesboltokban kis példányszámban találhatóak könyvek, de ez itt is másképp van.



A bolt kertjében felállított kicsiny színpadon szokták megtartani az előadásokat. Aki pedig megéhezne vagy megszomjazna, az nyugodtan meghat egy kávé a kávéházban, ahol eddig a legjobb kávé ittam a Völgyben. Az irodalom iránt érdeklődőknek garantált a szórakozás és a jó hangulat. Akik eddig nem kedvelték a könyveket, azok is látogassanak el ide és igranak meg egy kávé.

A Bajai Kitti

Ivászatok völgye

Miről szól a Művészetek Völgye? A művészetről? Merem állítani, hogy sajnos már nem.

Lemegyek Kapolcsra, remélve, hogy valami érdekes program fogad. Az utcán hemzsegek a völgylakók, az út szélén stopposok ácsorognak, és a falatozók ülőhelyei mind foglaltak. Egyedül a kiállítások kiáltanak látogatóikért. Persze, ha egy kocsmába térünk be, akkor olyan embertömeeggel találjuk magunkat szembe, amilyennel semelyik programon nem találkozhatunk. Ez elég elszomorító. De ami még ennél is borzasztóbb, az az itt jelen lévő fiatalok magas száma. Tehát mi is történik itt? Anyuci és apuci megnyugszik, sőt kifejezetten boldoggá teszi őket, hogy egyetlen csemetéje nem vágyik másra, csak hogy kulturált környezetben, méghozzá a Művészetek Völgyében töltsön egy hetet. A naiv szülők rendszeren megtömik gyermekük pénztárcáját, nehogy az a kínok kínját élje át, mialatt az éhséggel küzd. Egy biztos: szomjas nem marad anyuci pici szeme fénye.

Az egyetlen gyermek megérkezik a Művészetek Völgyébe, felveri a sátrát, és felkeresi a lehető legközelebbi kocsmát. Mire este megindul „hazafelé”, a pénztárcájának tartalma már igencsak megfogyatkozott - ez a völgyi árfolyamnak is köszönhető -, és az sem biztos, hogy eljut a sátra bejáratáig, mivel a józan eszét már az ötödik sör után a kocsmában felejtette. A Tisztelt Olvasónak szeretném megjegyezni, hogy nem az ivás ellen próbállok érvelni, csupán nem tartom helyénvalónak, hogy egy 15 és 22 év közötti fiatal az egész napját egy füstös ivókatlanban töltsse. A harmadik nap után a fiatal már úgy érezheti magát, mint aki útitársként nem hozott más magával, csupán egy doboz sört, és a reggelenként rátörő fejfájást. Tehát nem magával az alkohollal, hanem annál inkább annak a mennyiségével van a baj.

Ennek az elszomorító ténynek a tudatában már egész más szemmel nézem a völgyi életet és annak lakóit. Ha tetszik, ha nem, a Művészetek Völgye már nem a régi. Csupán egy velős kocsmázás és egy szülőktől független hét alibije. Csak nehogy jövőre a hetijegyen már az álljon: „Ivászatok Völgye 2006”...



A Balázs Kriszta

Kapolcs – Erdélyi udvar – Tündérviget – Erdély a Völgyben – A Fabatka zenekar koncertje

Éppen üldögéltem egy kedves barátnőmmel az Erdélyi udvarhoz közeli étteremben, és azon gondolkodtunk, mi legyen a délutáni programunk. Kitaláltuk, hogy menjünk el egy koncertre. Mivel mind a ketten szeretjük a népzénet, a programfüzetet nézve megtaláltuk a legjobb időtöltési lehetőséget ezen a délutánon. Elmentünk a Fabatka zenekar előadására. Már messziről hallottuk a közönség ujjongását. A hely-színhez közeledve világossá vált, mi váltotta ki belőlük ezt a fergeteges hangulatot.

Az együttes igényesen, magas színvonalon játszott, és ezek mellet sugárzott belőlük a túlaradó jókedv. A muzikusokkal érkeztek táncosok is akiknek a szerepe a közönség hangulatának fokozása volt. Valószínűleg ennek köszönhető, hogy ilyen nagy sokaság gyűlt össze. Több olyan em-

ber jött el, akik kifejezetten a népzénevel és népi tánccal foglalkoznak. Közvetlen a színpadnál óriási volt a tömeg, ám hátrébb a hozzáértőké volt a terep. Egy ember táncra perdült, a többiek pedig ezt a példát követve folytatták a mulatást. Forogtak a lányok, pörögtek a szoknyák, kurjongattak a legények.

Az emberek a mulatságra koncentráltak, és nem foglalkoztak az időjárás viszontagságaival. Kicsit furcsán néztek ránk az emberek, mivel nem teljesen odaillő viseletben voltunk. Azonban nem lehetett mit tenni, a tánchoz mi is kedvet kaptunk. Megkértünk egy éppen mulató ifjút, hogy mutasson meg nekünk pár lépést. A készséges segítséget nagy örömmel fogadtuk. Gyorsan el tudtuk sajátítani ezt a nem túl nehéz, de annál inkább látványos mozgás-

kultúrát. Mi is hozzácsapódunk a tömeghez, annak ellenére, hogy szeretjük a népzénet, egészen más stílust képviselünk. Ez viszont egyáltalán nem volt akadály abban, hogy igazán jól érezzük magunkat. Ha legközelebb is találok ehhez hasonló rendezvényt, egészen biztos, hogy azt sem fogom kihagyni.

Kéj rózsá, rózsá...

Játszik a
Fábátka Együttes

IGAZLIK György: énekes, basszusgitáros, dobos
MASÓTI György: hegedű, gitáros, énekes, fűfűsítő
COTÓT K. ZOLTÁN: zongora, orgona
SZABÓ János: székely, horogmaros

A
címek:

1. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
2. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
3. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
4. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
5. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
6. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
7. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá

B
címek:

1. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
2. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
3. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
4. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
5. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
6. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá
7. Kéj rózsá, rózsá / Kéj rózsá, rózsá

Fábátka
név/név: **Fábátka**
diagnózis: **folk music**
address: **HUNGARY**
anno: **1991**

székelyudvarhelyi népi zenekar / székelyudvarhelyi népi zenekar / székelyudvarhelyi népi zenekar

Egyszerűen nemez

Ha egyszer véletlenül gyapjú kerül a kezünkbe, amire véletlenül sem sapka vagy kabát formájában találunk rá, tehát különösebb használati funkciót nem tölt be, akkor erősen gyúrjuk meg, adjunk hozzá vizet, szappant, és ha minden jól megy, a világ legősbibb anyagát kapjuk.

Igazából ennél többet nem tudtam a nemezről. Láttam, ahogy mások szappanos kézzel simítanak valami furcsa anyagot, nemezelnék. Hogy ez honnan való, mire jó, és miért pont arra, azt most mesélték el nekem a kapolcsi Erdélyi Udvarban, a nemezelési kiállítás és vásáron.

Hazája Közép és Belső-Ázsia, aminek legelőin kevés a fa, viszont gyapjú van elegendő mennyiségben. Olyan, a nomád életformához igazodó anyagot kellett találni, ami könnyen mozdítható, szállítható, tartós, és kevés szerszámra van szükség az előállításához. Szóval egyszerű, de hasznos találmány. Ez a nemez. Ahol még az állattenyésztés és a nomád életforma valamilyen módon fennmaradt, ott még ma is készülnek ezzel a technikával használati tárgyak. Otthonunkban például szinte mindenhol használhatjuk. Lehet lakásdísz, falikép, esetleg takaró. Hasznát vesszük a konyhában, mint sütőkesztyű, utazáshoz nyakpárna készülhet belőle. Na és persze a gyerekekről se feledkezzünk meg, hiszen lehet pocsolni készítése közben, lehet jó szappanhabot csinálni, könyékgig a trutyiban ázni. A minták

kitalálása, a színek összeválogatása pedig fejleszti a kreativitást, a szín- és formavilágot.

A nomád népek életének szerves része a nemez készítés, és kultúrájuknak is részét képezi. Szertartásaikban igen fontos helyet foglal el, mivel mágikus erőt tulajdonítottak neki. Úgy tartották, a nemezen alvás erőt ad. A sámánkultusszal kapcsolatos tárgyak szintén nemezből készültek: nemezből készült nemezidolok vigyázták életüket, fohászodtak hozzájuk. A törzsfőket nemezen emelték magasba megválasztásukkor, és a menyasszonyok is nemezszőnyegen ültek a szertartás alatt. A fehér színű a legértékesebb, a tisztelet jele volt.

Napjainkban újra felfedezzük a nemez. Ami mint anyag, újjáéled a lelkes kezek alatt. Ebben a rohanó világban egy nemezből készült tárgy a melegséget, nyugalmat hozza el gazdájának. A nemez megállítja az időt. A nemez időtlen...

A cikk alapját a következő honlapon található információk képezték:

<http://www.nemez.hu/m1.html>



Állati hangok

Úgy öt perce

ékeztet meg. Eddig dacoltam a figyos szelekkel (épp nem a perzselő pusztákkal), lemásztam a legmagasabb domb legmagasabb szobájából, és mit találtam? Egy hatalmas sálba bugyolált néni közli velem, hogy nem férek be a templomba, mert telt ház van. De én nem esiggedtem. Hatalmas levegőt vettem, és befurakodtam a tömeg közepéig, ahonnan még láttam is Pap Jánost nyaktól felfelé, valamint a projektorjebb felső csücskét. De a legfontosabb dolgot, ami gyakorlatilag az előadás lényege, nem tudták elvenni tőlem: a hangokat, azokat hallottam. Ezek a hangok kísértetva egy érdekes előadás részévé nőttek ki magukat.

A papagáj azért képes olyan hangokat kiadni, mint az emberi beszéd, mert ennek a madárfajtának van a legmélyebben a hangképző szerve. A többi állat „beszélőkéje” nem alkalmas erre.

Láthattunk, és főként hallhattunk többféle állathangot, amelyek szinte éneklésnek felelnek meg. Azt is megtudhattuk, hogy azért tud a madár többféle dalt „énekelni”, mert a memóriája csak rövid ideig tudja megjegyezni az egyes dal-
lamokat, és amint kiürül, mindig újabb és újabb zenét hallhatunk tőle.

A másik érdekes dolog, hogy a füttyülésnél a legnagyobb szerepet a puha ajkak játsszák. Az általuk létrejövő rezgések segítségével hallhat a fülünk füttyyszót. János tett egy kísérletet. Belakkozta a száját, és így már nem sikerült ez az egyszerű művelet. Íme az egyetemes bizonyíték,

hogy nem a sárgarépa a legfontosabb kellék ahhoz, hogy elcsajátítsuk ezt a tudományt.

De nem csak hangokról volt ám szó. Hallhattunk például egy elképesztő gyógymódot is. Ha el van törve valamelyik testrésztünk, tegyük a gipszünkre egy nem túl nehéz doromboló macskát, és ezek a rezgések segítenek majd a csontgyógyulásában.

A délfincknél a mosolyhoz hasonló arckifejezés nem a boldogságot jelzi, hanem épp hogy az idegességet. Ők az első olyan állatfaj, ahol János nevetéséhez hasonló hangokat vált felfedezni. Ők különböző hangrezgéseket is produkálnak. Az egyik ezek közül a „Szia Pisti, te vagy az?” című üdvözlésnek, illetve információszerzésnek felel meg az emberi nyelvben. Van olyan hangrezgés is, amivel azt puhatolozzák ki, hogy chet-e az a hal, amire szemet vettetek, biztos olyan jó ötlet-e elfogyasztani.

Az előadás rendkívül jó hangulatban telt, mulatságos volt néhány megfogalmazás. Amikor nagy sajnálatunkra beféreződött, többen mentek még oda Jánoshoz további kérdésekkel. Láthatóan ez a téma érdekli a hallgatóközönséget. Reméljük, a hangrezgések egyetemes professzora nem közzölt valami rejtett üzenetet, ami a tudatalattunkra hat. Bár ha így is lenne, valami olyasmit várnék tőle, amivel arra sarkall minket, hogy ne becsüljük le túlságosan az állatokat.



ÁLLATI PROF

Pap Jánost egyik kapocsai előadásán ismertem meg, a katolikus templomban. Szerény véleményem szerint roppant szórakoztató előadó. Először nem volt világos számomra, miért tart előadást egy zeneakadémiai professzor állatokról, vagyis az általuk kibocsátott hangok eredetéről, de erre hamar fény derült, mikor kicsit elbeszélgettem vele.

Elmondása szerint ő nem igazán professzor. Eredetileg adjunktus volt, most docens, nem különbözik sokban a professzor megnevezéstől. Igazság szerint úgy szól a mondóka, hogy: nem minden egyetemi professzor docens, de minden docens egyetemi professzor. Azt hiszem, ezt az információt kellően kiveséztük, így talán tovább is léphetnénk.

A zenét illetően 1983 óta halad mellékúton János. Eleinte a hang-

szerek fizikája mozgatta meg fantáziáját. Az ének, az emberi hang kifélé, tulajdonképpen mindenféle hang, a hang antropológiája. Először a hangszerek foglalkoztatták, de mivel ez nem kelt kellően nagy érdeklődést a hétköznapi emberek körében (idézem: „a cimbalom, vagy a koboz senkit sem érdekel”), ezáltal nem is volt keret a kutatásokra. Így pártolt át az állatok hangjaira, ami merőben jobban izgatja a hallgatóság fantáziáját.

Fontos számára felismerni az emberi lényeket, a hangok, vagyis a kommunikáció útján jobban megismerni az állatokat is, így talán jobban védjük, és nagyobb figyelemben részesítjük őket. Szeretne visszautazni az ősi gyökerekig, és úgy érzi, ezt a hang útján teheti meg a legeredményesebben.

Újabbán a nevetés foglalkoztatja. Próbálja felfedezni az állatok által kiadott hangokban a nevetés elemeit. Ez alapvetően feltételezi az intelligenciát, vagyis inkább a játékot. Valóban érdekes lenne, ha kiderülne ezekről a lényekről, hogy több értelem szorult beléjük, mint ahogy azt mi, egoista emberek gondoljuk.

Úgy gondolja, egész életét végig fogja kísérni ez a fajta kutatás, bár valahol tudja, hogy soha nem fog fényt deríteni mindenre, amiben kétségei vannak.

Zenék Codexből

Kapolcs katolikus templomába siettem ma, az idők folyamán nemzetközivé vált Codex zenekar koncertjére. Zenéjük a Felvidék és Erdély területéről származik, a XVI. század műzenéjétől a XIX. század muzsikájáig repít az időben az együttes.

Az első dallamok népies jellegű, reneszánsz hangulatot idéztek, korabeli hangszerekkel kísérve, barokk fuvolával, barokk hegedűvel, dobbal és csembalóval. A női és férfi vokál, meg a hangszerek együttese könnyűszerrel varázsol a középkor kastélyainak szalonjaiba. Főleg, hogy a templom akusztikája megengedi, hogy hangosítás igénybevétele nélkül játszanak a zenészek, bezengi az egész teret. Még a leghátsó sorban - ahol én megbújtam - is ritmusra rezdültek a liliumok. Egyedül a zenészek modern szemüvegkerete emlékeztetett arra, hogy nem az 1500-as évek királylánya vagyok. No meg persze az ázott, szakadt nadrágom, és sárral bélelt cipőm. De még az ázott ruháimról is elvonatkoztatattott a muzsika.

A zenekar dalszövegei is korhűek, hiszen eredeti kódexekből származnak. Többnyire ter-

mésztről és szerelemről szólnak. Természeti képek tükrözik a szerző hangulatát. Szerelem és természet-Júlia és erdő úgy olvadnak össze, mint tölgyfa a borostyánnal. Talán ezért is ennyire változó a hangvétele, a nagyon vidám és felhőtlen hangulatú zenének, gyorsan borul be, és lesz belőle komor és fájdalmas vihar. A dalok legszebb részei, mikor a férfi és női vokál keveredett és összefonódott, egymás hangját kiegészítve.

Mivel a mában élünk, és ezek a régen feledett ritmusok és dallamok a múltból lettek teleportálva a jelenbe, igazán könnyed lehet, nincsen benne a sötét - habár termékeny - középkor görcsös merevsége. A finomabb, vidámabb részletek nagyon táncolni valóak és varázslatosak. De a mozgást nem engedhetem meg magamnak sajnos a templom padsorai-ban ücsörgő, tágra nyílt szemű és fülű nézők előtt. Élvezik pedig ők is, hiszen a dalok között nagy tapsot kapnak a zenészek. Csak ők így örülnek.

Én pedig alig bírom féken tartani megvadult lábaimat. Mert ahogy megszólal a hangszer, 500 év fogságának lendületével törnek elő a felszabadult dallamok.

A

Venter Izabella



Főszerkesztő:
Kun Tamás
Szabados Péter

Korrektor:
Strasser Éva
Szilvássy György Péter

Vezető Tanár:
Papp László

Tördelőszerkesztő:
Bukovics Zoltán
Raffay Réka

A cikkeket írták, szerkesztették és a
fotókat készítették:

Andrics Renáta
Bajtai Kitti Brigitta
Balázs Anna Mária
Balázs Kriszta
Bordás Gábor
Bódok Dalma
Harangozó Rita
Kürti Ivett
Költő Larisza Beatrix
Sajó Dávid
Szabados Máté
Szabó Péter
Ujj Zsombor Pál
Venter Izabella Zita

Szent László Gimnázium
2005



Impresszum